

Wintertocht op de Mark 28 november 2015

Marc, Jan, Mieke, Christine, Björn,
Ferre, Louis, Pol, Jacques, Hilde,
Peter, Wilfried D,

Zaterdag, iets na halftien, reden drie auto's met één botenkar en dertien enthousiaste vaarders richting grens. Voor deze tocht was het idee, om een stukje van de Mark te varen, gedeeltelijk rond Breda, om uiteindelijk in het haventje van Terheijden uit te stappen. Op een toeristisch kaartje had ik dit parcours ingeschat op ongeveer 19 km. Ik was ook enkele dagen voordien naar een geschikte instapplaats gaan kijken en vond het bruggetje over de Mark in de Markdreef te Meersel wel ideaal. Er stond een bank, was ruimte om af te laden en er was ook nog een vistrap. Die "vliegende" start vond ik wel een surplus t.o.v. de brug, een kilometer verder op de grens. Wat zeker ook de doorslag gaf, was dat er in het dorp, 200 meter terug, cafés waren. Bij vorst, regen of noorderwind konden de wachtenden er zich opwarmen bij een dampende Oxo.

Wie er enkele jaren geleden in Meer bij was, zal zich zeker de striemende regen met fikse windstoten herinneren. Het open veld bood er weinig beschutting. Buiten de chauffeurs kroop ieder er verkleumd in de kajak.

Maar dit jaar was het anders. Op 1 november hadden we al een zomerse Biesbosch tocht gevaren. Ook vandaag had de herfst "Indian Summer" allures. Als de wagens naar het eindpunt vertrokken, waren er maar drie gegadigden voor een kop koffie. De rest nestelde zich op en rond de bank in het zonnetje.

Na een uurtje koffieklets betaalden we netjes de rekening en slenterden terug naar de brug. Daar werd er nog een halfuurtje gewacht op de chauffeurs. Driver van dienst had bij het terugkeren het lumineus idee om door Breda te rijden en zijn GPS plaagde hem ook nog eens af en toe. Het was dus na den 12 als we de bootjes op het water legden. Voor velen leek die vistrap toch niet direct uitnodigend en ze verkozen om na de brug rustig te starten.

Voor de zekerheid had ik onze Canadees voor het vervalletje gelegd. Pol zag die start wel zitten en onze kano gleed met verhoogde snelheid onder de brug door. Daar was even een licht contact hoorbaar tussen polyester en steen. De kajaks van Björn en Robby meden elke relatie met de bodem. Er werd nog even getemporiseerd tot we voltallig richting grens trokken. Na die grens kregen we het mooiste stukje van de Mark voorgeschoteld. De oude bedding kronkelt zich hier door een stuk bos. De vele bochten, overhangende takken en stammen geven dit stukje een Ardens karakter, wel met minder waterdruk. Elke keer is het afwachten of de stronken en takken ons een vrije doorgang gunnen. Het gebeurt wel dat je er enkel overeen geraakt met duw- en trekwerk. Dit jaar viel het best mee. Er was steeds net voldoende ruimte om zonder kleerscheuren verder te peddelen.

Björn had een binnenweg genomen en lag met zijn foto toestel op vinkenslag in het riet. Enkel glunderende gezichten kwamen er tevoorschijn.

Bij de 2de overdraagplaats werd er ook gepicknickt. Het was al 13h30 en binnenin werd er om brandstof gevraagd. We zochten ons een plekje in het gras. Louis haalde meteen zijn kookgerei uit zijn luik en verwarmde er zijn soepje. Zijn soeprestaurant had toch niet het verhoopte succes. Dus, hij heeft nog voorraad voor een volgende tocht!

Vol energie werd het vervolg aangevat. Eerste obstakel was het lage bruggetje voor Ulvenhout. De waterstand was redelijk hoog en Louis stelde voor om over te dragen op een oude arm om dat bruggetje te mijden. We arriveerden er als eersten, maar vonden niet direct een ideale oplossing om over te dragen. We volgde de rivier naar het bruggetje. Bij een eerste test merkten we dat de kano er onderdoor ging. De een op zijn buik, de ander op zijn rug op de bodem van ons vaartuig, dobberde ons groen gevaarte onder het beton door, af en toe met een helpend handje op het plafond. Jan gleed er als eerste kajak feilloos onderdoor. Hij had daarmee de ban doorbroken. Met af en toe een helpende hand, meestal zonder zwemvest, gingen we allen onder het gevaarte door. Oef, een overdracht gespaard dankzij die extra attractie.

Na het laatste stuwteje in Ulvenhout was het al 3 uur gepasseerd en stonden er nog ettelijke kilometers op het programma. Dat kroegje in Breda werd meteen geschrappt, wetende dat het voor 5 uur al donker was. Het was toch nog een heel eindje voor we de bruggen van Breda onderdoor peddelden.

Na de afslag naar Dinteloord, werd de Mark veel breder en rechter. Ze kreeg er zelfs de allures van een kanaal. Het stuk net achter Breda gaat dan ook nog door een industriegebied met een drukke weg ernaast. Even wennen, na de natuur en de rust voor de stad. Stilaan werd het kilometers tellen. Sommigen kregen de indruk dat die 19 vermelde km al lang gepasseerd waren. Maar staken was hier geen optie met de schemering in aantocht. Dus werd het maar peddelen en peddelen. Als de kerk van Terheijden uit het riet verscheen, was er opluchting.

Maar de Mark had nog een kleine verrassing in petto. Voor we naar de haven konden, dwong de rivier ons het dorp voorbij te varen, om ons uiteindelijk toch te belonen met die gewenste afslag. De lichtjes branden al op de kaai, als we onze kano op het gras trokken. Als beloning voor de geleverde prestatie, zorgde de bovenbuur voor een koude douche. Dus werd het nog een nat pak voor alle bootjes op de kar lagen.

Gelukkig was er die avond nog een evenement om al smakkend naar te snakken. Toen we iets na zessen ons materiaal opgeborgen hadden, waren de tafels gedekt voor het ongeëvenaard mosselstijfje. Na de eerste mosselronde waren die 3 extra kilometers snel verteerd. De mosselen waren dit jaar weer van uitstekende kwaliteit, meesterlijk bereid door onze vaste kok van dienst, verfijnd gekuist door bereidwillige handjes. Een dikke merci van alle deelnemers!

Ferre